

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko Spółdzielni S. [...]

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 stycznia 2011 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 20 lipca 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Po wniesieniu apelacji w dniu 30 czerwca 2010 r. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 28 maja 2010 r. w sprawie przeciwko Spółdzielni „S.” o przywrócenie do pracy pełnomocnik powódki, zarządzeniem z dnia 8 lipca 2010 r., został wezwany do uzupełnienia jej braków przez oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Wezwanie zostało doręczone w dniu 14 lipca 2010 r. W piśmie procesowym złożonym w dniu 19 lipca 2010 r. pełnomocnik powódki oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 15.804 zł. Pismo doręczył w jednym egzemplarzu.

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2010 r. Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił apelację na podstawie art. 370 k.p.c., który – w

ocenie Sądu – odmiennie od art. 130 k.p.c. reguluje skutek nieuzupełnienia braku apelacji. W ocenie Sądu, skutek w postaci odrzucenia apelacji następuje także wówczas, gdy strona uzupełniła brak wskazany w wezwaniu, lecz jej pismo procesowe dotknięte jest innym brakiem. Złożenie pisma procesowego w jednym egzemplarzu nie jest prawidłowym wykonaniem wezwania, tymczasem strona ma możliwość uzupełnienia braków apelacji tylko jeden raz, a jeżeli z niej nie skorzystała w sposób odpowiedni, to powinna ponieść tego konsekwencje.

W zażaleniu powódka wniosła o uchylenie postanowienia, podnosząc, że wykonała wezwanie do uzupełnienia braku apelacji. Stwierdziła, że złożenie w jednym egzemplarzu pisma wskazującego wartość przedmiotu zaskarżenia było, i to nawet przy zaistniałych uchybieniach formalnych, należywym uzupełnieniem braku apelacji, nie uniemożliwiało ono bowiem nadaniu apelacji prawidłowego biegu, tj. wywoływania właściwych skutków procesowych zarówno w stosunku do sądu, jak i pozostałych podmiotów uczestniczących w postępowaniu. Zdaniem skarżącej, wymagania przewidziane w art. 126 i n. k.p.c. dotyczą wszystkich pism procesowych, których ocena powinna być prowadzona zawsze odrębnie dla każdego z nich, z uwzględnieniem regulacji przewidzianych w art. 130 k.p.c. Odrzucając apelację Sąd – zdaniem skarżącego – zaprezentował niczym nie motywowany formalizm procesowy, prowadzący do błędnych konkluzji.

W odpowiedzi pozwana Spółdzielnia „S.” wniosła o oddalenie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Argumenty przytoczone w zaskarżonym postanowieniu pozostają w ścisłym związku z tezami uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2003 r. (III PZP 10/03, OSNP 2004 nr 3, poz. 43), w której wyrażono pogląd, że do niepodpisanego pisma wskazującego wartość przedmiotu zaskarżenia na wezwanie o uzupełnienie braków apelacji nie stosuje się art. 130 § 1 i 2 k.p.c. Odnosząc się w tej uchwale do sytuacji, w której strona w piśmie procesowym uzupełniła brak wskazany w wezwaniu, lecz pismo dotknięte jest innym brakiem, Sąd Najwyższy stwierdził, że nieprawidłowe wykonanie wezwania o uzupełnienie braku apelacji jest niewykonaniem wezwania (nieuzupełnieniem braku). Skutek tego jest określony w

art. 370 k.p.c., przez co wyłączona jest możliwość stosowania do takiego pisma art. 130 k.p.c.

Pogląd ten jest trafny w każdym wypadku, gdy chodzi o niewykonanie wezwania o uzupełnienie braku apelacji, która powinna spełniać wymagania stawiane jej jako środkowi odwoławczemu (art. 368 § 1 pkt 1-5 k.p.c.). Należy przy tym podkreślić, że w każdym wypadku dostrzeżonego braku sąd (przewodniczący) – wzywając stronę do jego usunięcia – szczegółowo określa, o jaki brak chodzi, oraz instruuje, w jaki sposób ma on być wyeliminowany, i tylko wtedy może nastąpić negatywny skutek procesowy związany z nieuzupełnieniem braku (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2005 r., II CZ 100/05, niepubl.). Nie można zatem pomijać tego, że uzupełnienie apelacji dokonuje się w odrębnym piśmie procesowym; do tego pisma odnoszą się wymagania przewidziane w art. 128 k.p.c. polegające na obowiązku dołączenia jego odpisów celem doręczenia ich uczestniczącym w sprawie osobom (najczęściej stronie przeciwnej) i jest oczywiste, że ich niedołączenie uniemożliwia nadanie biegu apelacji. Odstępstwo od konstrukcji przyjętej w art. 130 k.p.c. – zakładającej m.in., że jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym, zaś pismo poprawione lub uzupełnione w terminie wywołuje skutki od chwili jego wniesienia – wymaga jednak szczególnej ostrożności, gdy błąd formalny zawodowego pełnomocnika będzie obciążał stronę, która poszukiwała fachowej pomocy, zwłaszcza gdy sankcją uchybienia pełnomocnika jest zamknięcie drogi do merytorycznego rozpatrzenia sprawy przez sąd drugiej instancji. Po wyeliminowaniu z kodeksu postępowania cywilnego normy wyrażonej w art. 370¹ k.p.c. (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 maja 2008 r., P 18/07, ZU-A 2008 nr 4, poz. 61) nie należy – w ramach odstępstwa od zasady wyrażonej w art. 130 k.p.c. – odrzucać apelacji w związku z brakami pisma wniesionego w celu uzupełnienia stwierdzonych w niej braków, lecz wezwać stronę do ich usunięcia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c.).

